

מטורף, מטורף, מטורף!

המכוניות נהרו מתל-אביב. מנהריה. מי בתחילה. מחרדה. מעכו. שלוש מאילת, 50' מכסית. כולם נוסעים לחיפה! חיפה! מותק, אומר בחור לבחורה, שבי טוב על הברך, תחזיקי אתי חזק, המטורף נוסע 120, 130, 140! הוא מטורף לגמרי, הוא שתי, פולקסוואגן עם שמונה אנשים ב'140! לא נגיע לעולם לחיפה. מותק, אומרת הבחורה לבחיר, אם לא תסתלק מהברך שלי, נגיע לחיפה תישעה אנשים.

המארכת
נעמי אדוה, במצב מוסשט, בשלב מאוחר של הנשף, בזרועות מוישה (ואולי חיים?) ואולי ראובן? ואולי לוי? ואולי עוזי? ואולי מישהי? נעמי כבר שכחה את צרותיה בשנה האחרונה. מאז נשף הטירוף האחרון.

מסור הערב
בשיא הנשף, בשעה ארבע בבוקר, צעק הקהל: "סימונה לבמה!" סימונה, בת-רמלה, פשטה את בגדיה, נשארה רק בבגדיה התחתונים. לקול המוסיקה היוונית הסעירה את הקהל בריקודי-בסן אירוסיים.

מציאה במועדון
את סימונה מרמלה גילתה נעמי אדוה במועדון של אריס סאן, לשם באה בחברת ידידים. כשהיתה רוחה טובה עליה, רקדה שם ריקודי-בסן. אדוה הזמינה אותה בו במקום לכיור מטיבה.

מה זה שייך, צוחת הבחורה לבחור. שייך מאר, צוח הבחור.

אז מה, צוח הבחור לבחורה מעל רעש המנוע, לא כל יום נולד ישר.

ולא כל יום סילבסטר. ולא כל יום יש נשף מטורף כזה בחיפה. רק פעם בשנה. וזהו הפעם השביעית שנסכת הבהמנה החיפאית, נעמי אדוה, מארגנת טירוף כזה. באו לנשף, שעל שפת הים, ארבע-מאות. אחרי-כך הסתלקו מאתיים. אחרי-כך באו שלוש-מאות. מורות, גנות, מכבי-חיפה, דיונוגוף, קיבוציניקים, צה"ל, פקידות, חיי לית, עשירים, עניים, פצצות, בנים טובים של קצינים, קטינות בהוצאה חדשה, ומלחים. באחד בלילה התרוקן ארגו המיסקי האחד רון. היו שבעה ארגונים. האחירה הקפואה של ראשית כל נשף נעלמה. החיוכים המזוייפים של ההתיכות המצודנות הפכו לצחוקים פרוצים של שתר יות. יצחק קרפ, כגן פרקליט מהוץ חיפה, מביט בעיניים מוקסמות בבחורות המתייש בת על ברכיו לפי התור. הן שבעו שהוא איש חשוב. הוא לא ידע שבישראל יש כל כך הרבה בחורות. הוא מתפלא איפה הם היו עד עכשו. המשא כבד. הכיסאות באולם נישברים כמו זכוכית. הכסא של קרפ בסכנה. האמנם? ילדה עצובה עומדת בצד ומתכוננת על ערימת הגופות המתנועעת באולם לפי קצב איטי של סלוו. "שתי קצת חייסקי" משול אותה יוסי מהפועל חיפה. "שתיתי כבר". "שתי עוד. תרגישי יותר טוב. אל תפחדי, החבר שלך לא שומע. הוא מתבק עכשו את החברה שלי". הוא לא מתבק חברה אחת. הוא מתבק חמש חברות. הוא מכוסה כולו בחברות.

הביסניק
ג'סי, איש כסית ושכונת מחלול, מחביא את זקנו מאחורי כתף חברתו לריקוד, כששני בני הזוג ממשכים לעשן. הוא נעל לרגליו סנדלים, ואילו בתזוגו רקדה עמו עם מגפיים.

החיפושית
עונאי תל-אביבי, המקושט בפריאה נוכרית של החיפושיות, רוקד עם שולה החיפאית. בקבוקים שעפו באוויר סיכנו את חייו.